

Pogovor z Murkovo nagrajenko Jelko Pšajd je vodila Lidija Ličen (foto: Nina Vodopivec, 19. 1. 2026).

Med pogovorom je na cimbale igral Dani Kolarič (foto: Nina Vodopivec, 19. 1. 2026).

POGOVOR Z MURKOVO NAGRAJENKO JELKO PŠAJD

Na dogodku Slovenskega etnološkega društva ob podelitvi Murkove nagrade se je z nagrajenko, etnologinjo Jelko Pšajd, pogovarjala Lidija Ličen.[1]

Dobrodošli na pogovornem popoldnevu, ki ga gosti Slovensko etnološko društvo. Verjamem, da se bo prevesil v zelo zanimiv, bogat etnološki večer. Marsikaj od tvojega izjemnega opusa, Jelka, sem kot slovenistka jezikovno pregledala. Še pred tem pa sva se o marsikateri temi pogovarjali v naši kuhinji ali tvoji sobi. Poleg strokovnega sodelovanja naju veže tudi kri, sva sestrični, zato bo najin današnji pogovor drugačen, bolj oseben. K temu seveda sodi tudi tikanje. Spoštovani obiskovalci, ne zamerite ... In ker te poznam, Jelka, te želim najprej predstaviti kot človeka, saj si pri svojem delu predvsem takšna, zelo osebna.

Veš da, ti to najbolje veš, in tudi vsi, ki smo etnologi, zelo dobro vemo, da ko delaš z ljudmi, ko delaš s človekom, ko sediš z njim, ne eno uro, ampak več, in se vračaš, moraš dostikrat biti oseben. Včasih moraš povedati tudi kaj o sebi, čeprav ti ni najudobneje. Ljudje te vprašajo: kako živite, s kom ste poročeni, koliko otrok imate ... In odgovoriš, ker to sodi zraven. Tako sogovornika tudi bolje razumeš in lahko tudi ti vprašaš kaj, kar je zelo osebno.

Kako zelo lahko – ali sploh – povežeš imena, kot so Kranj, Destrnik, Ptuj, Ljubljana, Podsreda, Prekmurje, Sobota – naučila si me, da se ne reče Murska Sobota, ampak Sobota – tebi ljubo, kot rečeš sama, ljubo Porabje, Sveti Anton na Pohorju ...

Ja, lahko jih povežem. V Kranju sem rojena. V Destrnik smo se preselili in sem tam danes doma, potem sem hodila v srednjo šolo na Ptuj, potem sem študirala v Ljubljani. Moja prva služba je bila v Podsredi, tam sem imela tudi prvo mentorico, ki je danes tu, Heleno [Rožman, op. u.]. Vmes je bila še Ljubljana, kjer sem nekaj časa tudi delala, in sicer honorarno pri Janji Rebolj. No, potem sem pa prišla v Pomurje, v Prekmurje, in tu sem še sedaj. Ja, Sveti Anton je pa v bistvu kraj, kjer živi moj v. d. moža, in tja se vračam čez vikende.

Torej predvidevam, da se kakega nasveta zagotovo nisi držala, če praviš, da je to v. d. moža ... [smeh]

Ja, očitno ne, očitno ne … [smeh]

O tebi se uradno bere tako: si univerzitetna diplomirana sociologinja kulture in etnologinja in kulturna antropologinja, muzejska svetovalka, etnologinja v Pomurskem muzeju Murska Sobota, ti pa večkrat rečeš preprosto: etnologinja.

Absolutno. Jaz sem etnologinja. In to podeželska etnologinja. Sem etnologinja na podeželju, zagotovo nisem za ur-

1 Pogovor je bil transkribiran in delno skrajšan ob pomoči umetne inteligence ter nato uredniško preoblikovan v dogovoru z obema sogovornicama.

* Lidija Ličen, prof. slovenščine in teologije, prof. slovenščine na Srednji šoli Slovenska Bistrica, lidija@licen.org

bana naselja, ker mi to ne leži in se tudi ne znam obnašati v urbanih okoljih. Se pa znajdem odlično na podeželju, in to mi je ljubo, čeprav ta izraz uradno ne obstaja. Večinoma delam na podeželju, čeprav je muzej v Murski Soboti, v *varašu*, v mestu. A naš muzej pokriva 27 večinoma podeželskih občin, zato sem podeželska etnologinja.

Zdaj sem te pripeljala torej tja, kjer si rada; za kar vem, da o tem zelo rada govoriš, zato, prosim, povej, kaj je zate torej etnologija.

Zame je etnologija, da grem na teren oziroma da tam sedim, sprašujem, dokumentiram. Potem to prinesem domov; večine tako ne uspem analizirati, ker je preveč. Posnamem, fotografiram, zapišem, skušam analizirati, torej ... Ampak bistvo je zunaj, na terenu. In bistvo so ljudje.
Prej si omenjala Sveti Anton. Tudi na fotografijah [na steni se prikazujejo izbrane fotografije, op. u.] se vidi, da sem imela srečo, da sem vrsto let delala z Zdenko Jamnik. Ona je gozdarka. Midve sva začeli hoditi po Pohorju in Kozjaku. Seveda sem takrat spoznala neko drugo okolje. Pomurje, Prekmurje je namreč ravnica, pa čeprav ne vse, saj je tam tudi Goričko. Pohorje in Kozjak sta pa čisto neko drugo okolje. Tam je tudi drugačen tip ljudi. Tisti, ki poznate, veste, da so tam večinoma samotni tipi kmetij, kjer prideš tudi na 1.000 metrov nadmorske višine. Si sploh ne predstavljamo, ne prideš po asfaltu, po skorajda kolovozih, tam živijo ljudje. In tudi to je zame etnologija. Prideš tja, potem posnameš. Na žalost je veliko mojih sogovorcev že pokojnih, jih ni več. Zame je etnologija zunaj, na terenu. In pa – etnologija so zame ljudje.

Ker sedim tukaj blizu tebe, vidim, da si zdaj imela iskrice v očeh. To, da si jih v 25 letih obdržala, je po mojem mnenju tudi zaradi prave mere drznosti v tem svetu raziskovanja slovenske dediščine in v svetu velikih imen, ki to počnejo oziroma so to počeli pred teboj. In če si smem sposoditi besede spoštovanega Dragotina Ketteja, čigar 150-letnico rojstva praznujemo prav danes, ki je v svoji maksimi izrekel: »Popolnitev bodi moj edini vzor, luč, resnica, moje delovanje.« Droben poklon pesniku tudi od nas tukaj. Kaj je tvoje življenjsko vodilo, tvoj etnološki credo? Saj si sicer že nekaj rekla o tem – je to torej človek?

Absolutno, ljudje. Nimam drugega odgovora, ljudje. Zato je treba iti na teren; pa četudi nisi dovolj pripravljen, je treba vzeti kamero ali diktafon, iti na teren in enostavno biti tam prisoten in spraševati in se potem odzivati na to, kar pač ljudje pripovedujejo. Sicer ne mislim, da če ne bom šla sama, da ne bo šel kdo drug, ampak zagotovo pa – če ne bomo tega sedaj posneli oziroma dokumentirali, lahko, da to ne bo posneto oziroma dokumentirano. Vedno imam občutek, da delamo pet minut pred dvanajsto, predvsem ko gre za »stari svet«, ki izginja. Če tega ne dokumentiramo zdaj, je lahko jutri prepozno.

Ko je delo prepoznano, človeku pritičejo posledično tudi nagrade. Nazadnje je tukaj torej danes že večkrat omenjena Murkova nagrada, o kateri nekateri rečejo, da si prejemnica za izjemne raziskovalne, muzeološke, znanstvene in strokovne dosežke, za pomemben prispevek k sodobni slovenski etnologiji; drugi pa, da je to nagrada za tvoje življenjsko delo. V mojih očeh pa je to simbolna nagrada, ki te po imenu vrača tja, od koder si, od koder sva. Drstelje nisva omenjali prej. V Murkovih Spominih beremo: »Danes je Drstelja del občine Sv. Urbana, ki obsega enako imenovano župnijo ... Cerkev sv. Urbana, patrona vinogradnikov, leži visoko skorajda na sredini te velike župnije v gričevnati pokrajini ...« Matija Murko, Drstelja, Jelka, etnologija. Je to sklenjen krog? Je to tudi zate simbol? Si razmišljala kaj o tem?

Zagotovo, ker je to Murkova nagrada. Počutim se počaščeno. Matija Murko je bil znanstvenik, pri nas na Drstelji ni veliko raziskoval, ker je odšel študirat v Maribor, pa potem na Dunaj. V Pragi je potem deloval, tam je tudi pokopan. Ne vem, ali je to sklenjeno. Ampak zagotovo sem pa počaščena. Ker je Matija Murko iz Destrnika in jaz živim v Destrniku, se čutim mogoče tudi dolžna, da je pa treba pustiti tudi kraju nekaj etnološkega. Saj veš, da nama je že kaj uspelo ... Sva skupaj delali knjižico o urbanski kuhi *Toto še kühaj, mama, še!* Želela bi si še več, in to bova verjetno tudi še naredili, ko bova v penziji. Imam še veliko življenjskih zgodb, ki sem jih snemala tudi v Destrniku. Življenjske zgodbe so meni ljube. Kar me je naučila dr. Marija Makarovič, je, da je vredno zapisovati življenjske zgodbe. Želim si še prispevati k lastnemu kraju, nekaj pustiti, in to bi se mi zdelo morda, da bom s tem pa kanček bližje, recimo, Matiju Murku, ki je bil znanstvenik. Sama niti približno ne mislim, da sem kakor koli blizu. Ampak imam pa nekaj tega njegovega – etnologijo in željo, da delam, znanstveno, kot je on, in nekaj pustiti za sabo.

Veliko govoriš tudi o tem, kako pomembno je, kje delaš. Hodiš delat ali hodiš v službo?

Ne vem, v službo in delat. Zame je pomembno, da delam v Pomurskem muzeju Murska Sobota. Imela sem to srečo in jo še imam, da me je najprej Irena Šavel, ki je bila prva direktorica, pustila delati, in potem njena naslednica Metka Fujs tudi. Z njo sem najdlje delala. Meni namreč največ pomeni, da greš lahko na teren. Verjemite mi, ni samoumevno vedno in povsod v muzejih, da gre človek lahko na teren. Nikoli me ni nihče vprašal: »Kaj greš spet na teren?« Pomembno je, kje delaš, v kakšnem okolju delaš. Pri nas v Pomurskem muzeju se razumemo in imamo

spoštljive odnose – ne nazadnje je dokaz za to, da so kolegi danes prišli z mano, in to cenim. Ne zamerite mi, dragi kolegi, ampak jaz nikoli ne bi delala v Ljubljani. V Pomurju je pač res idealno za etnologa, idealno je delati in lepo je delati, lepo se je vračati v kolektiv.

Pogosto omenjaš delo. Ali si kdaj pomislila, kaj bi izpostavila, če bi morala svoje delo razdeliti na sklope?

Misliš na tematske sklope?

Ali vsebinske ... Ali zgolj tehnično: kaj vse etnolog, ki se zaposli v muzeju, počne?

V muzeju počnemo marsikaj: strokovno delo, terensko delo, sodelujemo tudi z lokalno skupnostjo, veliko s šolami, veliko sodelujemo z zasebniki, z zasebnimi zbiralci. Povsod, kjer nas želijo, smo prisotni. Če bi morala izpostaviti, rangirati po lestvici, bi vsekakor rekla, da najrajši hodim na teren. Ne samo zaradi tega, ker tam marsikaj izveš, ampak tudi zaradi tega, ker tam res ustvariš odnose, človeške, ki jih mogoče včasih pozabimo v nekih drugih ali drugačnih vlogah ali okoljih.

Kaj pa ti tematsko najbolj »leži«?

Ker smo regionalni muzej, se ukvarjamo z vsem. V velikih institucijah so kolegi specializirani; pri nas pa si »specialist za vse« in hkrati za nič; ne moreš biti stoodstotno specializiran, ker delaš preveč različnih stvari. Če mene vprašate, je to prednost. Ampak dejansko se potem ukvarjaš z vsem in v ničemer nisi dober, nisi specializiran. Ker ne moreš, ker delaš vse. Si na primer zastaviš načrte, programe in tako dalje – to imajo vsi muzeji. Ampak pri nas so potem pogosto »padalci od zunaj«. In potem je treba na hitro narediti nekaj drugega. No, saj to ni samo v našem muzeju, je tudi drugod. A potem je večkrat tako, da ne moreš dokončati svojega dela ali tistega, kar si si zadal ali kar želiš ali kar ti je ljubo, za nekaj časa moraš to pustiti. Enostavno za nekaj časa pustiš. Največja ironija je, da sem se ukvarjala s prehransko dediščino. Čeprav mi prehrana ni všeč in mi ni všeč ukvarjati se s tem. Sem se pa na koncu potem tri leta ukvarjala s tem in smo pripravili razstavo in publikacijo. Najljubše pa so mi šege prazničnega leta, ljudsko verovanje. Mogoče tudi zaradi tega, ker to je svet, stari svet, ki najhitreje izginja – recimo, če omenim samo *zvrčeno dete* [verovanje, da lahko določene ženske s »hudim pogledom« uročijo otroka, ki postane nemiren, jokav in bolan, op. u.]. Sem imela še to srečo, da sem se s tem srečala, to dokumentirala. Zanimajo me tudi vloga žensk na podeželju in življenjske zgodbe. Ampak sicer pa niti ne bi rada govorila, kaj mi je ljubo, kaj mi ni ljubo. Ker mi je vse, kar mi pride nasproti, vse, česa se lotim – to sicer ne pomeni, da vse dobro naredim, daleč od tega. Ampak se lotim, ker mi nekaj predstavlja izziv, pa ker česa ne poznam, ker nimam pojma.

Jaz torej vidim tvoje delo nekako tako: ljudje in njihove navade, po drugi strani pa ljudje in njihove življenjske zgodbe. Pri prvem po mojem mnenju bolj sprašuješ, pri drugem bolj poslušaš in si pogosto tudi tiho.

Ja, ampak moram pa priznati, rada bi bila več tiho, da ne bi toliko vprašanj postavljala. Čeprav sem se tudi tega že naučila, priučila, da je pogosto treba vprašati in res biti tiho. Sicer mi to še ne uspeva vedno. Treba je vprašati in poslušati, to je bistvo. Občudujem pa svojo drago kolegico Ivanko Počkar; dostikrat sem jo poslušala, kako ona spraša, kako zelo dobro zna. In dostikrat sem si mislila, da bi jaz tudi rada znala tako dobro poslušati. Ko vprašaš in potem je res tišina in poslušaš. Ker nisem navajena, da ljudje dostikrat potrebujejo ne samo vprašanja, ampak tudi to, da jih poslušaš in da si enostavno tiho. Ker potem tudi čez kakšne pol minute starejši človek še odgovori na tisto, kar si vprašal. Se trudim, ampak pogosto se na mojih posnetkih sliši, da tudi prekinem pripovedovalca. To je zelo pomembno, in vsi, ki delate na terenu, veste, da je treba poslušati.

Iz tvojih besed se da razbrati, da verjetno kdaj tudi boli.

Ja ... In včasih je povedano tudi tisto, za kar sogovorniki ne želijo, da gre v javnost. To je etika, morala ... Izklopiš in poslušaš, sediš …

In včasih pomaga palinka.

[Smeh] Palinka je zame tudi simbol. Spomnim se Ilonke iz Porabja. Zdaj je že pokojna gospa. Midve sva se imeli zelo radi. Do nje sem prihajala skozi šumo, skozi gozd – tisti, ki poznate Porabje, to je Janušev breg. Do nje nisi mogel z avtom, še posebej ne, če je bil dež. Dvajset minut sem pešačila natovorjena do Ilonke. In v Porabju, to je breg! Ilonka niti – mislim, da še pred petimi, šestimi leti – ni imela vodovoda, ampak lastni studenec. In imela je palinko, torej slivovo žganje. In to je delila z vsem svojim srcem. Pri 80 letih je dala žgati palinko, ker veste, da na Madžarskem ni dovoljeno žgati doma, moraš slive v žganjarno peljati. Ona je to peljala. In palinka je bilo edino, kar je imela; tisto nekaj svojega in kar je iz vsega srca dala.
Ko je Ilonka kasneje dobila vodovod, je za pitje še vedno hodila po vodo k studencu. V vedru je imela vodo ob krušni peči. Zajemali sva z zajemalko tisto vodo iz vedra in pili tisto vodo; jaz tudi iz spoštovanja, ker je tisto vodo iz studenca potegnila 80-letna ženska. Sploh ne vem, ali lahko to ubesedim ... Gre torej za vez, za to, da si z ljudmi in da si tam in piješ palinko, ker drugega ni. To je tista vez.

Ne, naj te potolažim, zelo dobro ubesediš. Vem, da te včasih to muči, ampak ti gre zelo dobro od jezika. Tako sva prišli do tvojih ... Rečeš jim starci. Kdo so tvoje Ilonke, Micke, Franci, Tuneki ...?

Rajši imam starejše kot mlajše – tudi zato, ker sem pragmatična: pri starejših dobim več gradiva [smeh]. Starejši so nosilci spomina. Ko greš na teren, pol ure ni nič, ena ura je premalo; vračaš se. Starci so zame tisti, ki krojijo moje življenje, ne samo strokovno, tudi zasebno. Micike, Ilonke, Šarike ... Spominjaš se jih ... Za njimi ostane nekaj. Verjamem, da posameznik, navaden človek, ki v bistvu ni navaden človek, človek je velik človek, zna velikokrat povedati dosti bolje, dosti lepše, tudi literarno, če tako hočete – veliko lepše kot mi ali pa sami literati. To se mi je velikokrat zgodilo. In ja, tam najdem večje koristi kot pa, ne vem, v pisarni.

Ali obstaja »tipična« ženska pripovedovalka in »tipičen« moški pripovedovalec?

Ne. Ni tipičnosti. Vsak je posameznik, je samosvoj. Ampak iz izkušenj lahko povem, da moški več povedo. Imam tudi osem, enajst, trinajst ur posnetkov z moškimi. Mogoče je drugačen odnos, ker sem sama ženska. Vračam se k obojim, a moški radi govorijo, govorijo podrobno in veliko.

Tukaj v ozadju [fotografije, projicirane na steno, op. u.] smo pravkar videli kolovoz. Po mnogih kolovozih si šla oziroma okoli njih. Ti veš za tiste rute, ki zakrivajo glave, pa na pol obraze, pa kdaj so zvezane spodaj, pa kdaj zadaj, pa kdaj se jih vzame z glave. Pa veš za fürtohe, pa šürce, nadete za delo. Veš za oči, ki zajočejo. Roke, ki objamejo. Si postala kaj drugačna v teh letih, se je tvoje življenje spremenilo, te je to, kar si počela, oblikovalo kot človeka?

Ja. Ljudje so moji učitelji. Dali so mi nekaj svojega. Absolutno. Taka sem tudi zaradi ljudi, s katerimi sem delala, se srečevala. Ne bom rekla, da sem zato »boljša«, sem pa drugačna.

Praviš, da so te učili. Jaz pa vem, da si se ti tudi učila zaradi njih, recimo jezika; da si – kot si prej rekla – spila kaj od tistega, kar ti ni bilo v redu, pa tudi pojedla kaj tistega, česar doma nikoli ne ješ, da si pomagala tudi prijeti za kakšno orodje, kaj delati. Da je torej danes v sodobni etnologiji treba znati pristopiti k človeku, si povedala. Mene pa zanima, ali imamo za to še dovolj časa.

Če mene vprašaš, časa nimamo. Stari svet, če ga lovimo, ga nimamo. Marsikaj smo že zamudili. So nove teme, a te niso zame. Pa še nekaj bi rada povedala. Kar je zame pomembno, so ljudje na terenu, zame so res ljudje pomembni. Hvaležna sem za nagrado. Ampak, a veste, kaj je moja nagrada? Ko grem k Marti, pa ji rečem, da me zanima nekaj o sezonstvu, dajte, poiščite tiste fotografije. Pa se vrnem in ona meni speče repno bibo, ker ve, da jo imam rada. Ona je to za mene spekla! Pa hodi po berglah! To so nagrade! Ali pa ko pridem k Ludviku, z njim sva delala knjigo. Je pisal gospod knjigo, sem mu pomagala. Pa je imel bolno ženo, je zanjo skrbel, po zvončku ga je poklicala, jaz sem vmes čakala. Sva delala knjigo tri, štiri leta. Potem je on meni vsakič, ko sem prišla, rekel: »Jelka, pa zaradi vas imam knjigo.« Kaj je lepša nagrada kot to! Ali ko sem prišla k Ilonki, pa sva spili tisto palinko. Ogromno je takšnih primerov, ko vem, da nekaj naredijo ali pa si vzamejo čas zame. To je zame nagrada! To je etnologija!

Se da tega naučiti, prenesti na mlajše kolege?

Metodologija je jasna, pristopov pa je tisoč. Vsak ima svojega. Jaz sem se naučila, da je pri prihodu na dvorišče najpomembneje glasno reči ‚Dober dan!'. Danes ljudje hitro mislijo, da si akviziter. Na terenu sem se z mentorico Ireno in s kolegom Dušanom že v Podsredi »drla«: ‚Dober dan, dober dan!' [smeh] To so drobne, a pomembne stvari. Na terenu pojém vse, tudi tisto, česar doma ne bi. Ne maram krvavega šterca oziroma pečene krvi, ampak ko mi je gospa iz spoštovanja ponudila »nekaj starega«, sem pojedla vse kose. [smeh] In še danes sem živa.

»Čez ta prag me bodo nesli, ko zatisnil bom oči.« Kaj ti pride najprej na misel, ko to rečem; katere so tvoje asociacije?

To je bil dejanski napis v hiši, na vhodu, v veži. Vsak dan te je opominjal na minljivost: da te bodo nekoč nesli z nogami naprej. V službi se včasih pošalim, da iz svoje pisarne ne grem – odnesli me bodo z nogami naprej. [smeh] Ampak na terenu me je presenetilo, kako sproščeno so ljudje govorili o smrti, o lastni smrti. Smrt je bila del življenja. Ljudje so znali povedati tudi šalo ... Umirajočemu dajo v roke prižgano svečo, vsi so okoli njega, se pogovarjajo, molijo, dedek pa reče: »Toliko vas je okrog mene, pa ravno jaz moram držati svečo?« [smeh] Ali pa: »Tam je sigurno boljše kot tu – tu je treba plačevati davke, tam davkov ni.« Mislim, da smrt danes postaja tabu, ker se je bojimo, jo odrivamo, marsikaj počnemo, da smo mladi, da bi večno živeli. Naši starci pa se lastne smrti niti niso toliko bali, kot se bojimo danes. Bali pa so se predvsem vračanja mrtvih, zato so tudi marsikaj počeli, da bi mrtvi ostali na drugi strani.

Tudi pri nas so rekli: umreti s krstno svečo v rokah je sreča. A ker so jo pogosto prej porabili, so si šli kam sposodit kako drugo svečo. In ko tako okoli umirajočega molijo, se oglasi sin: »Oča, hitro *merjite* – sveča je *ne naša* [ni naša, op. u.]!« [smeh] Mogoče bi nam povedala še to: ko hodiš po terenu, ko si polna vtisov – kako pa je potem priti nazaj v muzej, pa na to temo kaj pripraviti? To je zdaj ogromno nekih informacij – kako to dati v knjižno obliko, kako v razstavo, kako pripraviti gradivo za človeka, ki danes hodi v muzej?

Najlažje je biti na terenu – tam si 150-odstotno. Najtežje je potem gradivo izbrati, obdelati, urediti, predstaviti. Ampak rada bi še rekla, če smo že pri muzejih, da sem pa tudi muzealka. Muzej je muzej zaradi predmetov, ki jih ima, torej originalov, in predvsem je muzej zaradi ljudi. Verjamem in upam, da je ob digitalizaciji in umetni inteligenci etnologija veda, ki je nasprotje, neka protiutež, ki bo vedno znala povedati, kako se je živelo pred umetno inteligenco. Ker umetna inteligenca tega nikoli ne bo znala in ne bo zmogla. Zato je vredno vztrajati v muzejih z obiskovalci. Muzeji niso samo predmeti, so tudi ljudje, torej tisti, ki delamo v muzejih, in tudi tisti, ki prihajajo. Najlepše je, ko v muzej pridejo ravno te Ilonke, ko pridejo Ludviki, mali Ludviki, ki so v resnici veliki Ludviki, s katerimi delaš. Ko jih potem poskušaš pritegniti, da pridejo v muzej. In pridejo! Če ne drugače, na otvoritev ali pa na ogled kakšne prireditve. Hvaležni smo za vse obiskovalce, sploh tiste redne. V glavnem so to starejši obiskovalci. Še vedno verjamem, da pač to tudi delamo za obiskovalce, za ljudi, za pokrajino, za regijo, za nas.

V izboru fotografij, ki jih danes kažeš, je tudi veliko sodelavcev in soustvarjanja.

Res je. Hvaležna sem predlagateljici Ivanki in kolegicam ter kolegom. Ponosna sem na sodelovanja, na »pustnjakinje« (ob vsakem pustu se sodelavci našemimo), na folkloro (pred mnogimi leti sem se ukvarjala s folkloro): od destrniške skupine do dela v Rogatcu. Folklora me je naučila skupnosti – plesati, se družiti, pripravljati koncerte.

Tvoje delo torej še ni zaključeno?

Ne še. Do penzije imam še približno štirinajst let. Delala bom, dokler imam voljo, željo, dokler bom empatična in prijazna na terenu. Ko tega ne bo več, je bolje, da neham – in takrat bom za v penzijo.